

Tady je Kocourkovo

Onehdy ráno jsem jako obvykle plula bytem, zatím jen napůl zhmotnělá, a všude kolem jsem potkávala kočky, byly prostě všude. Trochu mě to vyděsilo, ale pak jsem si nasadila brýle a úlevně vydechla; kočky byly nepochybně jen dvě, byly ještě malé a byli to moji kocourci.

Je pravdou, že jednoho kocourka se v bytě vyskytuje asi tak pětkrát až padesátkrát víc než toho druhého, ale protože ten druhý je zase extrémní klidšas, mám doma vlastně dva zcela průměrné kocoury. Když ale opustíme šed' průměrnosti, uvidíme dvě zcela odlišné hedvábné osobnosti.

Kdyby to bylo na Mikešovi, nejspíš by ještě na kocouřích mapách bylo přes mlhavý obrys kuchyňské linky napsáno Hic sunt leones, a mnoho Amerik v našem bytě by bylo ještě neobjeveno. Mikeš by posedával na svých sběrných místech či pozorovacích místech a sošně sledoval pohyblivé stíny, včetně toho svého, a pak o svém mihotavém dni plyšově meditoval až do usnutí.

Ale Bertík, to je naprosto jiná kategorie! Nomen omen, čertík Bertík, kocourek Všudybýlek. Na linku se dostal hned, už jako malý prcek, přeskokem z kuchyňského stolu. To lezení na linku pak od něj okoukal Mikeš, který na ni ovšem neskákal, ale šplhal přes odpadkový koš, přistavený k boku linky. Dnes je Bertík už zase o kus dál, na linku si bez přemýšlení vyskočí rovnou ze země, jen před seskokem dolů vypadá jako malé kose, načechravající si váhavě brka, potom se nějak záhadně zachytí drápkem, protáhne se jako ruka Saxanina a steče na zem. Mikeš se v mezidobí dopracoval k obousměrnému přeskoku na stůl, ale řekla bych, že stále preferuje používání svého schodiště.

Když k nám kocourci přišli, byla jim obětována většina bytu. Ponechali jsme si jen skříňky na televizní straně obývacího pokoje a snažíme se tvářit, že neexistují otevřené police v ložnici a u syna v pokoji. Kluci dostali svůj hrad, my jsme přišli o jednu skříňku v obývacímu pokoji a o vrchní desku druhé, a tím bylo teritoriální rozdělení bytu dokončeno. Poměrně dlouho pak panoval relativní klid, neboť kocourci dodržovali nepsané gentlemanské dohody o hranicích nejen územních. Samosebou, našly se výjimky, jako třeba pokus šplhat se po jutou obalené podpůrné tyčce ve velkém květináči s následným pádem toho všeho na zem, včetně kocourka (Bertík), či likvidace další rostliny u syna, tentokrát něžným okusováním (Mikeš). Kocourci načas zanechali dobývání vnějších hranic a jali se dobývat vnitřní svět. Hbitě se naučili nechat se zavřít prakticky kamkoli a současně se naučili, že když se chtějí zase dostat ven, musejí mňoukat nahlas, ne jako obvykle bezhlese.

To je vůbec zajímavé, ty jejich hlasové projevy. Bertík někdy mňoukne nahlas, když se k němu přiblížíš, ještě než ho stačíš pohlédnout, je to takové krátké a ledabylé čau, vlastně mňau. Někdy si taky na člověka houkne mňoukne, že chce vzít do náruče a drbat. Mikešek nahlas téměř vůbec nemňouká, ledaže je někde zavřený, ale umí úžasně naříkat. To když hledá Bertíka, uprchlé stíny nebo vyhaslé laserové světýlko, běhá bytem a nařiká úpěnlivě, ten malý proužkatý kocourek, nařiká tak zvláště a bolestně, že ho chceš vzít do náruče a utěšit, ale on se nedá, je žal sám, a běží ve svém hoři od všeho pryč.

Tabby, Někdo, Čič, Šárka, Míša, Keš

Tabby, Někdo, Čič, Šárka, Míša, Keš

